

om de konservative Klubbers bedste Dage: Fremad for Konge og Fædreland, eller til den overmaade store Sikkerhed, hvormed den højtærede Minister gav Rollen som socialdemokratisk Agitator — kun at han maaske med Begynderens sædvanlige Fejl kom til at overdrive Partiet roget stærkt; de Arbejderledere, jeg kender, optræde med langt større Besindighed og Ro, end den højtærede Minister gjorde i Gaar — hvad enten han optraadte paa den ene eller den anden Maade, var der noget, som man paa ingen Maade kunde være andet end meget fornøjet over. Nej, jeg lægger ikke Skjul paa, at det, som vakte en vis Uvillie eller Bekymring hos mig, var Udtalelser, som fremkom fra Medlemmer af det socialdemokratiske Parti. For saa vidt der fra socialdemokratisk Side baade nu og tidligere er rettet Angreb paa Venstre i Almindelighed og Venstrereformpartiet i Særdeleshed, har jeg altid ment og sagt, at det er Ting, som vi ikke skulle tage os for nær; disse Angreb gaa efter mit Skøn paa ingen Maade ud over, hvad Venstrepartiet pleje at tillade sig over for hinanden. Det har forekommet mig, at Venstre med Ro skulde ryste af sig, hvad der var af Overdrivelse i disse Angreb og tage sig til Hjerte, hvad der var af berettiget i disse Angreb, og det er jo undertiden ikke saa ganske lidt. Og for saa vidt der, som det jo ogsaa hyppigt sker, fra socialdemokratisk Side, kommer Overskud ud over det, som Venstre, der har Ansvaret for Folketingets Arbejder, mener at kunne gaa med til, er det heller ikke noget, som det forekommer mig, at vi behøve at se paa med saa stor Bekymring; heller ikke dette er jo ganske ukendt i vort offentlige Liv, heller ikke for Socialdemokratiet var organiseret som et særligt Parti. Jeg skal dog bemærke, at vi, som have staaet sammen i Kjøbenhavns Kommune, Venstremænd og Socialdemokrater, have befundet os vel ved ikke som Mindretal at have krævet andet, end hvad vi kunde gennemføre som Flertal. Det har været os til nogen Nytte, og jeg tror ogsaa, det vilde være til stor Nytte for det socialdemokratiske Parti, om det vilde følge denne Grundsætning her paa Rigsdagen. Nej, det som har berørt mig ubehageligt, har været en vis Frygt for, at en overfladisk Læsning af Forhandlinger, som dem vi førte i Gaar, skulde fremkalde en Uvillie over for det socialdemokratiske Parti hos store Dele af vor Landbefolkning. Det er jo nemlig saa, at for den overvejende Del af vor Landbefolkning

staaar Spørgsmaalet om en Reform af vort direkte Skattevæsen, saaledes som den har faaet Udtryk i Skattekommissionens Flertalsbetænkning, som Hovedopgaven i vort Rigsdagsliv, og det er lige saa sikkert, at Lovforslag som det her foreliggende og de, der stilles i Udsigt, ved Siden af deres snævrere og nærmeste Opgave tillige synes at skulle have den at snigløbe, lægge Sten i Vejen for Skattereformens rolige Fremme. Det er noget, som er blevet sagt gentagne Gange under Skattelovens Behandling her i Tinget, og det gav sig jo i Gaar et utvetydigt Udtryk i Udtalelserne særlig fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hammerich). Det vil ikke vinde Sympati ude i Landet, naar man ser Socialdemokratiet delvis slutte sig til saadanne Bestræbelser uden at tænke paa, hvilke Følger disse Bestræbelser ville have for Skattereformens Fremme. Men man kunde maaske ogsaa drage en noget videre Linie. Vi mene jo dog, at vi staa i en Forfatningskamp, en Kamp for at tilvejebringe et forfatningsmæssigt Grundlag for vort fremtidige offentlige Liv, en langvarig, mangeaargig Kamp, som nu synes at nærme sig sin Afslutning, en Kamp, i hvilken vi have troet at have Socialdemokratiet som loyale og trofaste Forbundsfæller. Nu vel, ingen har dog næret Tvivl om, at det nuværende Ministeriums Dannelselse var et Slag i Ansigtet paa disse Bestræbelser for at tilvejebringe et forfatningsmæssigt Grundlag for vort offentlige Liv, et Slag i Ansigtet, der blev følt langt ud over Venstrereformpartiet, langt ind i det moderate Parti, ja, langt ind i det mere uafhængige Højre. Og saa den første Gang, da dette Ministerium synes at ville smigre for, at ville gøre noget, som kunde være Arbejderpartiet til Gunst, synes man straks at slaa til, at være begejstret over Ministeriets Optræden! Jeg husker fra tidligere Dage Benyttelsen af et oldnordisk Sagn om, hvorledes en gammel dansk Konge paa Flugt for sine Fjender kastede det Guld, han havde erhvervet paa den ene og den anden Maade, ud paa Isen, og hvorledes Forfølgerne, der vare lige i Hælene paa de bortdragende, sinkede sig paa Vejen ved at sanke Guldet op. Der er maaske dem, der ville synes, at det socialdemokratiske Partis Ordførere i denne Sag noget for meget have efterlignet den gamle Kong Adils Soldater. Var saa endda blot det Guld, som Ministeriet synes at ville udstrø, virkelig i Ministeriets Hænder, men Ministeriet har jo aldeles ikke de Penge, som det vil tilbyde. Det arme Ministerium ved ikke sine le-